

✧ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ✧

Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

ΑΒΛΕΠΩ εἰς
τὴν φωτογρα-
φίαν καὶ τὰ
φατάζομαι κι-
ροῦμεγα. Μία
νέα πλῆσις, μὲ
ὄλην τὴν ἀγνό-
τητα τὶς ἀ-
γνοίας μὲ ὄλην
τὴν ἀφροσι-

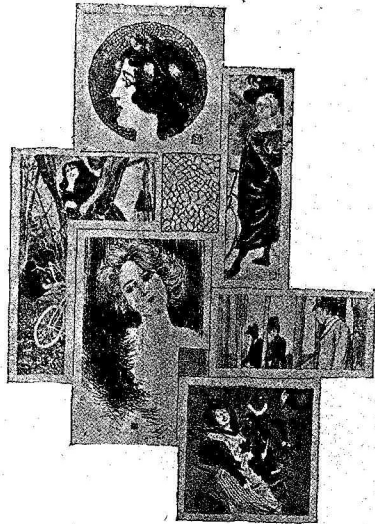
σίαν ἥς θεϊκῆς γαλήνης. Τὸ ἐν ἑλθὼν κατό-
πιν τοῦ ἄλλον, ὡς μία ἀδιάσπαστος ἄλυσσος
σιοργῆς καὶ ἀγάπης, δύο κλάδοι νεογέννητοι
τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ διανοιγόμενοι ἡμέμα εἰς τῆς
ζωῆς τὴν αἰθρίαν, μὲ ἕνα ἀνῶον γέλωτα τὸ
μυγαλείτερον—αὐτὸ ποῦ καὶ ἤξεύρει περισσό-
τερον ἀπὸ τὴν ζωὴν—μὲ ἕνα ἀόριστον φό-
βον καὶ ἀμφιβόλῃαν τὸ ἄλλο, τὸ ῥήπιον. Αἱ

Τ' ἀδελφάκια

δύο ἐναλλαγὰ τῆς ζωῆς! Ἡ Εὐθυμία καὶ ἡ
Σκέψις. Ὡ, αἰτιαὶ δὲν ἔχουν ἡλικίαν, δὲν ἔχουν
πατρίδα, δὲν ἔχουν τέλος. Εἶνε αἰώνιοι καὶ ἀθά-
νατοι. Καὶ τὰ δύο ἀδελφάκια συνηνωμένα ἐκδη-
λώνον τῆς φύσεως τὰς δύο παρικοδινάμους μορ-
φάς, αἱ ὁποῖαι δυναστεύουν τοῦ Κόσμου.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

«Ἀνέκδοτα» Παράσχου.

τὴν δόνησιν ἰσχυ-
ρὰ ἐμπνεύσεως,
μία ἡχώ ἀπογε-
μακρυσμένης
μωγῆς, εἰς κρα-
δασιος παιᾶνος
διακόπτει τὴν
σιγηλὴν μονο-
τονίαν τῆς Ἑλλ.

ποιήσεως Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ μόνος Ἑλ-
λιν, ὁ ὑπὲρ τοὺς Σολωμοὺς καὶ Νεοσωλομικοὺς
καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον Ἕλληνα ποιητὴν συγκα-
νῆδας καὶ ἡλεκτρίδας τὸ Γένος, ὁ αἰδοθανθεὶς
τὴν ποίησιν καὶ ἐξωτερικεύσας αὐτὴν μὲ σφρι-
γος τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν σήμερον ὅλοι συλλή-
βδην οἱ μαλλιαροὶ, δὸν καὶ ἂν τοὺς στίψῃ κά-
νεις, ὁ Παράσχος, νικήσας τὸν τάφον ἐπανέ-
ρχεται ζῶν εἰς τοὺς δύο πολυσελίδους τόμους,
εἰς οὓς εὐλαδῶς ἡ χήρα αὐτοῦ συνέλεξεν πάν-
τα τὰ μετὰ τὸν θάνατον εὐρεθέντα ἀνέκδοτα καὶ
ἴσα, ἄλλα δὲν ὑπῆρχον εἰς τοὺς προεκδεδομέ-
νους τρεῖς τόμους. Ὁ Παράσχος ἔχει πρὸ πολ-
λοῦ κριθῇ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν συνειδήσιν, ὥστε
νέα κρίσις ἦδη τῶν ἔργων του ὅα ἦτο τι πα-
ρέλκον. Ὅ, τι προέπει νὰ εἴπῃ τις τώρα εἶνε ὅτι
ἂν καὶ παρῇ δεκαετία ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἐκ-
τοτε δ' ἀνεφάνη ὁμοῦς σπιθαμιαίων ποιητικῶν,
ὁ Παράσχος φαίνεται τώρα ἄκομψ, ὑψηλότερος
ἀπ' ὅ, τι ἦτο, καὶ ἡ μορφὴ του, ἡ ἀρενωπὴ καὶ